

[Lange.]

sorter, vil det sige, at der paa disse næsten ingen Afgift bliver, ja, maaske slet ingen.

Jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Socialminister, der, som jeg før udtalte, efter at have sagt en Venlighed følte sig forpligtet til at tilføje, at jeg gennem mine Udtalelser her havde dokumenteret min Uvidenhed. Ministerens Bevis var, at han 8 Gange i det andet høje Ting havde sagt, hvorledes Socialreformen forholdt sig til de ekstraordinære Tider. Den højtærede Minister betegnede min Udtalelse som en Genganger, men det maa den højtærede Ministers jo ogsaa være, naar han har fremsat den 8 Gange i Folketinget; men den højtærede Minister føler sig naturligvis berettiget til at sige det saa mange Gange, naar vi andre ikke har forstaaet det eller ikke tilegnet os det. Ja, jeg er desværre ikke i Stand til at læse alle de Taler, den højtærede Socialminister holder, og jeg maa indrømme, at Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsunderstøttelse ikke er et Omraade, jeg i særlig Grad har beskæftiget mig med — i hvert Fald har jeg ikke beskæftiget mig med det i den Grad, at jeg har følt mig forpligtet til at læse alle den højtærede Ministers Taler om dette Emne. Men selv om jeg ikke har læst disse Taler, kan jeg udtale, at da Socialreformen blev gennemført, var det den almindelige Opfattelse, at man ikke saa kort Tid efter dens Ikrafttræden skulde staa over for saa store ekstraordinære Krav, som man nu staae over for. Og naar den højtærede Socialminister over for vort Ønske om, at man skulde lade Socialreformen virke, saa man fik et Indtryk af dens Virkninger Omfang, og derfor skulde lade disse Udgifter til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse gaa over Kommunerne, hævdede, at det var rimeligt, at man byggede videre paa Forsikringsordningen, og henviste til, at vi ogsaa fra konservativ Side altid havde hævdet, at man skulde bygge paa en Forsikringsordning, saa maa jeg sige, at det, der er det afgørende for den Stilling, vi har taget til Spørgsmaalet, er, at vi ikke kan erkende, at der bygges videre paa en Forsikringsordning, naar man udbetaler Understøttelser, som der ikke ydes noget som helst Bidrag til. En Forsikringsordning maa efter min Opfattelse hvile paa Bidrag — de kan være store, og de kan være meget smaa —, den kan ikke hvile alene paa det offentlige Tilskud.

Den højtærede Finansminister sagde, at vi ikke i dette Aar havde faaet et ekstra

Skattepaalæg paa 65 pCt., idet de 25 pCt. var gennemført tidligere og hvilede paa Skatteligningen fra det forrige Skatteaar, men de var ganske vist opkrævet inden for dette Aar. Det er naturligvis rigtigt, men jeg tror jo nok, at den almindelige Skatteyder, der har betalt de tidligere paalagte 65 pCt., og som nu staae over for en Forøgelse paa 10 pCt., vil have den Opfattelse, at 65 pCt. og 10 pCt. tilsammen giver 75 pCt. — og der er dog endnu en Del tilbage af dette Skatteaar, og man kan jo ikke vide, hvad den højtærede Finansminister vil komme med af yderligere Overraskelser.

Den højtærede Finansminister søgte at modbevise min Paastand om, at en saa stærk Forhøjelse af Skatterne naturligt maatte virke indskrænkende paa Beskæftigelsen, fordi man, som jeg har sagt saa mange Gange, derved lægger Beslag paa Virksomhedernes Driftskapital, og henviste til, at han ogsaa havde ønsket en anden Ordning gennemført, en Ordning, hvorefter man tog hele Beløbet fra de Skatteydere, der havde over 12 000 Kr. i Indtægt. Man kan muligvis faa en hel Del Mennesker til at tro, at dette vilde have været fordelagtigere for dem, fordi deres Indtægter laa under denne Grænse, men jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om — og det er det, der for os er det afgørende —, at hvis denne Ordning var blevet gennemført, vilde man i endnu højere Grad have lagt Beslag paa Erhvervslivets Driftsmidler. Den højtærede Minister maa komme til at forstaa, at saa længe vi lever under disse vanskelige Forhold, saa længe Arbejdsløsheden er saa stor, som den er nu, saa længe mange Virksomheder har saa store Vanskeligheder at kæmpe med, som de har, vil det sikkert mere og mere gaa op for Arbejdere og Funktionærer, at dette, at man lægger de store Skatter paa en lille Del af Befolkningen, ikke er noget, der alene vedrører disse Mennesker, men ogsaa i høj Grad berører dem, der beskæftiges som Arbejdere eller Funktionærer i Virksomhederne, uden Hensyn til, om de direkte skal udbetale Skattebeløbene eller ej. Jeg tror, man mere og mere bliver klar over, at hvis der skal skaffes Arbejde, maa man lette Byrderne for Erhvervslivet. Derfor maa vi, lige saa vel som vi er Modstandere af en Forhøjelse af den direkte Beskatning, i al Almindelighed ogsaa være Modstandere af en Skatteforhøjelse, der rammer en ganske lille Del af Befolkningen. Men vi maa være det af en Grund til, nemlig fordi en Skatteforøgelse for en ganske lille